

Fővárosi Ítéletábrla a Dr. Strasser Dr. Józsa Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Strasser Tibor ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a dr. Kovács L. László ügyvéd (**alperesi jogi képviselő címe**) által képviselt alperes nevealperes ellen hagyatéki hitelezői igény iránt indított perében Fővárosi Törvényszék 2016. január 28. napján meghozott 71.P.25.200/2014/34. számú ítélete ellen az alperes részéről 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a kiegészítéssel hagyja helyben, hogy az alperes az ítélet szerinti tartozásáért a megjelölt hagyatékátadó végzés alapján a **Ü.** belterületi, ... hrsz.-ú ingatlanl, a ... gyártmányú, ... típusú, 9 mm-es ... kaliberjelű, ... gyártási számú sport célú maroklőfegyverrel, 76 db ... típusú lőszerral, a **T.I.J.** nevén az ... Bank Nyrt-nél ... számon nyilvántartott ... számú széffel, a ... Bank Zrt-nél ... számon vezetett lakossági bankszámla 1.994 forint egyenlegével és kamataival, az ... Bank Zrt-nél vezetett ... számú lakossági bankszámla 0 forint egyenlegével, a ... számú devizaszámla 0 USD egyenlegével, a ... számú devizaszámla 290,59 Euró egyenlegével és kamataival, a **T.I.J.-nek** a **W.** Ingatlanforgalmazó Korlátolt Felelősségi Társaság és a **F.** cégekben való üzletrésztével felel.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 381.000 (Háromszáznyolcvanegyezer) forint másodfokú perkoltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A 2009. augusztus 13. napján írásba foglalt kölcsönszerződés szerint a felperes 100.000.000 forint kölcsönt nyújtott **T.I.J.-nek**, aki a kölcsön visszafizetését legkésőbb 2010. január 12. napjáig vállalta. Biztosítékl a felek a felperes javára jelzálogjogot alapítottak a **T.I.J.** részéről 2009. május 13. napján ajándékozás jogcímén megszerzett **Ü.**, külterületi ... hrsz.-ú, 9330 m2 alapterületű ingatlanra.

T.I.J. (továbbiakban: örökhagyó) 2009. október 30. napján végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt. Törvényes örökösei, szülei a hagyatékot visszautasították, Erre tekintettel a hagyatéki ügyben eljáró közjegyző az örökhagyó hagyatékát - az **ü.-i** ... hrsz.-ú ingatlan 1/1 illetőségét 5.600.000 forint értékben, 1 db ... gyártmányú, ... típusú, 9 mm ... kaliberű, ... gyártási számú sport célú marok lőfegyvert, 77 db db 9 mm-es ... kaliberű lőszert, az ... Bank Nyrt.-nél az örökhagyó nevén nyilvántartott széfet, a ... Bank Zrt.-nél az örökhagyó nevén nyilvántartott lakossági bankszámlán lévő 1.994.000 forintot és kamatait,

az ... Bank Zrt. fiókjánál az örökhagyó nevén nyilvántartott bankszámla egyenlegeket (HUF-számla egyenlege: 0, USD devizaszámla egyenlege: 0, az Euro számla: 290,59 euró és kamata) továbbá a **W.** Ingatlanforgalmazó Kft.-ben lévő és a **F.** cégben lévő üzletrészeket - szükségörökösként a alperes nevenak adta át.

A felperes módosított keresetében hagyatéki tartozásként az alperest 30.000.000 forint és annak 2010. január 12. napjától járó, a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Keresete ténybeli alapjaként hivatkozott az örökhagyóval kötött kölcsönszerződésre, azzal, hogy az örökhagyó a szerződés szerinti visszafizetési kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Védekezésében vitatta a kereset jogalapját és annak összegszerűségét is. Álláspontja szerint a kölcsönszerződésben megjelölt kölcsönösszeg készpénzben való átadása életszerűtlen, továbbá a követelés biztosítékaként megjelölt ingatlan értéke jóval kisebb a kölcsön összegénél. A felperes előadásából kitűnően, az okirat szerinti kölcsönt nem egy összegben, hanem több részletben adta át, melyre tekintettel a kölcsönszerződést bizonyító teljes bizonyító erejű magánokirat bizonyító ereje megdőlt. Emellett az alperes hivatkozott arra is, hogy a hagyatéki hitelezői igény kielégítéséért csak a hagyaték tárgyaival és annak hasznaival felel.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 30.000.000 forintot, továbbá ezen összegnek 2010. január 12. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá 427.000 forint perköltséget. Az alperes a követelés kielégítéséért néhai **T.I.J.-nek** a dr. **K.Zs.** közjegyző .../43. számú hagyatékátadó végzésében felvett hagyatéka és hasznai erejéig felel, amelynek tárgyát nem képezi a **H.Z.** javára 2003. augusztus 8. napján a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatal Bírói Letéti Csoport Osztályán óvadék címén befizetett 4.000.000 forint. Az ítélet további rendelkezése szerint a felperes személyes illetékmentességére figyelemmel le nem rótt 3.900.000 forint eljárási illetéket az állam, továbbá az alperes a felmerült perköltségét maga viseli.

Az ítélet indokolása szerint a kereset alapos. A csatolt „jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződés” megnevezésű okirat alapján a felperes és az örökhagyó 2009. augusztus 19. napján kölcsönszerződést kötöttek. A Ptk. 196. § (1) bekezdése szerint a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el. A szerződés 1. pontja szerint a kölcsönadó és a kölcsönvevő kölcsönszerződést kötöttek, amellyel a kölcsönadó a kölcsönvevőnek 100.000.000 forintot adott kölcsön, amelynek hiánytalan átvételét a kölcsönadó az okirat aláírásával elismeri és nyugtázza. A felperes a 2012. december 14. napján tartott tárgyaláson foganatosított személyes meghallgatása során előadta, hogy a kölcsönt 2009 áprilisától szeptemberéig terjedő időben több részletben adta az örökhagyónak. Az alperesi hivatkozással szemben a teljes bizonyító erejű magánokirat bizonyító erejét nem szünteti meg, hogy a felperes az örökhagyónak a kölcsönt ténylegesen több részletben adta át. Erre tekintettel a teljes

bizonyító erejű magánokirattal szemben az ellenbizonyítás az alperest terhelte.

Az alperes előterjesztett bizonyítási indítványait a bíróság teljesítette. A felperes anyagi helyzetének vizsgálata során megállapítást nyert, hogy a felperesnek 2008. évben 2.049.584 forint összevont és 69.502.397 forint elkülönülten adózó jövedelme volt, amelyek után 17.774.456 forint személyi jövedelemadó kötelezettsége keletkezett. 2009-ben összevontan 1.315.909 forint, elkülönülten 22.705.883 forint jövedelme volt, melyek után személyi jövedelemadó kötelezettsége 4.778.041 forint volt. Ezt megelőzően 1999-2007. években a felperes jövedelme jóval alacsonyabb volt, ami azonban nem teszi kétséggé, hogy az örökhagyó részére nyújtott kölcsönre anyagi forrása volt. A felperes előadását megerősítve a 2008. évi adóbevallása tartalmazza a tőzsdei árfolyamnyereségből származó jövedelmét. A tőzsdei ügyletekből, üzletrész eladásokból származó jövedelmek tételes bizonyítása hiányában is megállapítható, hogy a felperes adóbevallásaiban megjelölt összegek és az abban fel nem tüntetett bevételek is elegendő anyagi forrást biztosítottak a kölcsönre. Ezt bizonyítja a **t.-i** belterületi ... hrsz.-ú ingatlanra 2006. június 2. napján kötött adásvételi szerződés, mely szerint a felperes, mint haszonélvező és házastársa, mint állagtulajdonos az ingatlanért az azon fennálló jelzálogjog tehermentesítéséhez szükséges összeg levonásával 74.390.875 forint vételárat kaptak, amelyet bevételként a felperes 2006. évi adóbevallása nem tartalmaz. Az ingatlanra vonatkozó lízingszerződés tartalma irreleváns, ezért annak beszerzését az alperes indítványa ellenére a bíróság mellőzte. Az adásvételi szerződés alapján ugyanis egyértelműen megállapítható, hogy a felperesnek az adásvételi szerződésből milyen összegű bevétele volt, ezt meghaladóan pedig az alperes olyan tényállítást nem tett, amelyre tekintettel a lízingszerződés beszerzése szükséges lett volna.

A felperesnek a kölcsönszerződés évében meglévő jelentős pénzvagyont bizonyítják a 2009. évi lakossági folyószámla kivonatai, amelyek szerint számláján 2009. április 29. napján 83.022.814 forint, 2009. június 4. napján 71.110.423 forint volt. 2008. december 4. napján a felperes 217.710 euró kölcsönt kapott, ami az MNB hivatalos árfolyama alapján 70.791.640 forintnak felel meg. Mindezek alapján - feltételezve, hogy a felperesnek csak adózott jövedelme volt és a 2008. évre vonatkozó személyi jövedelemadó megfizetését követően 52.159.791 forintja maradt - megállapítható, hogy csak az adózott jövedelméből, illetve a hivatkozott kölcsönszerződésből 2009. év kezdetén 122.000.000 forint állhatott rendelkezésére.

1999-2009 közötti időszakban a felperes részéről hat ingatlan vásárlására van fellelhető adóhatósági iratanyag, melyek alapján 2008. évben 37.376.000 forint, 2009. évben 31.530.000 forintot fordított ingatlanvásárlásra. A 2008. december 4-i pénzügyi kölcsön igénylésétől az örökhagyóval kötött kölcsönszerződés megkötéséig a felperes ingatlant nem vásárolt. A felperes 2009. évi kiadásaira adat nem merült fel, mellyel összefüggésben az alperesnek tényállítása sem volt, ezért e körben a bizonyítás sem volt indokolt. Önmagában abból, hogy a felperesnek megélhetési költségei biztosan voltak, nem következtethető, hogy kiadásai folytán az örökhagyó részére az adott összeget már nem tudta kölcsönadni.

Az örökhatározó kölcsönszerződésből eredő tartozása a Ptk. 677. § (1) bekezdés c) pontja szerinti hagyatéki tartozásnak minősül, amelyért az alperes a Ptk. 679. § (1) bekezdése alapján az általa örökölt hagyatéki tárgyaival és azok hasznaival felel.

A ... Bíróság .../6. számú ítélete alapján az örökhatározó hagyatéki tartozás nem tárgya a **H.Z.** javára 2003. augusztus 8. napján a Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala Letéti Osztályára óvadék címén befizetett 4.000.000 forint, mert az a bírósági határozatból kitűnően más személyt illet meg.

A kifejtettek alapján a kereset megalapozott. Ezért az elsőfokú bíróság azzal egyezően marasztalta az alperest. A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pereszes alperest kötelezte a felperes javára a perki költség megfizetésére, ami a felperes képviselővel felmerült és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja és a (6) bekezdése alapján a képviselő kifejtett tevékenységére, az ügy nehézségére, és a tárgyalások számára figyelemmel, mérlegeléssel megállapított, az áfa felszámításával 300.000 forint ügyvédi munkadíj, továbbá az ügyben felmerült 127.000 forint másodfokú perki költség.

A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt összesen 3.900.000 forint kereseti és fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 14. § alapján az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, továbbá a felperes perki költségben marasztalását kérte.

A fellebbezési érvelés szerint a kölcsönszerződés szerint a felperes 2009. augusztus 13. napján egy összegben 100.000.000 forint kölcsönt adott át az örökhatározónak, mellyel szemben a felperes maga hivatkozott arra, hogy 2009. április 29. és augusztus 13. között három lépésben, három szerződés alapján fizetett az örökhatározónak 100.000.000 forintot. Mindezekre tekintettel, az alperes álláspontja szerint a kölcsönszerződés mint teljes bizonyító erejű magánokirat bizonyító ereje megdőlt, ezért a felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy valóban átadott az örökhatározó részére 100.000.000 forintot vagy bármilyen más összeget. A 2015. március 5. napján kelt, 14. sorszámu jegyzőkönyv 3. oldal harmadik bekezdésében a felperes maga ismerte el, hogy az örökhatározónak az adott összegeket nem kölcsön jogcímén, hanem valamilyen atipikus, más által igényelt nagy összegű hitelek „önerejének” biztosítása érdekében adta át. Ebből következően nemcsak a szerződés időpontjában átadott pénzösszeg, hanem annak jogcíme is megdőlt. Mindezeket összefoglalva a 2009. augusztus 13. napján kelt jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződés valótlannak tartalmú, ezért arra a teljes bizonyító erejű magánokiratokra vonatkozó vélelem nem alkalmazható. Ezért a felperest terhelte az örökhatározó részére a pénz átadása, annak összege és jogcíme bizonyítása, mely kötelezettségének a felperes nem tett eleget.

A felperes vagyoni viszonyai tekintetében az elsőfokú bíróságnak a felperes előadására alapított megállapításával ellentétben állnak a **N.** által a felperes adózott jövedelmére közölt adatok. Emellett a felperes

előadása szerint házastársával 2006. évben értékesítették ingatlanukat, amelyért 70.000.000 forint készpénzhez jutottak, amit - mivel gazdasági tevékenysége rendszeres és hirtelen rendelkezésre álló készpénzt igényelt - otthon a széfben tartottak. Ezzel szemben a csatolt adásvételi szerződés 2. oldal 1.4. pontja szerint a felek pénzügyi lízingszerződés - az ingatlan pénzügyi lízingbe adása - érdekében kötöttek adásvételi szerződést. Erre tekintettel szükséges lett volna a hivatkozott pénzügyi lízingszerződés csatolása, ha ugyanis a felperes házastársa a közös vagyon terhére fizetett rendszeresen lízingdíjat, az jelentős kihatással lehetett a felperes fizetőképességére és a rendelkezésére álló vagyonára. Köztudomású, hogy a lízingtársaságok a megfizetett vételárból jelentős összeget visszatartanak óvadékként, ezért a felperes részéről kérdéses az adásvételi szerződés szerinti összeg rendelkezésre állása. Erre tekintettel a lízingszerződés tartalma releváns információkat tartalmazhatott volna a felperes vagyoni viszonyai vonatkozásában.

A **N.** által megküldött táblázat szerint a felperes 13 esetben vásárolt ingatlant, 1999 és 2003 között, melyekből azonban csupán 6 ingatlanra vonatkozóan állnak rendelkezésre adatok. Az elsőfokú bíróság a felperes ingatlanvásárlásait csupán egy rövid időszakban vizsgálta, mellyel szemben az alperes álláspontja szerint az ingatlanvásárlásokat és eladásokat azonos időszakra vonatkoztatva kellett volna vizsgálni. Ennek hiányában bizonyítatlan maradt számos felperesi kiadás, ezért csupán az állapítható meg, hogy a felperes bevételeiből komoly összegeket áldozott ingatlan vásárlására. A 6 ingatlan vásárlását igazoló iratanyag alapján a vásárlások tervezéséhez a felperesnek 2008. évben 37.376.000 forintnak, míg 2009. évben 31.530.000 forintnak kellett rendelkezésére állnia, amelyeknek a jövedelemadó bevallásai tükrében van jelentősége. Emellett szükséges figyelembe venni azt is, hogy a felperesnek a mindennapi élet velejárójaként egyéb kiadásai is voltak. Az adóhatósági iratok szerint az adó levonásával 2008. évben a jövedelme 52.159.791 forint, míg 2009. évben 18.154.706 forint volt. Ezekhez képest az ingatlanvásárlások alapján egyenlege negatív, mínusz 12.036.209 forint.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésének maradéktalanul eleget tett. A tényállást kiegészítette, a rendelkezésre álló további bizonyítékokat értékelte, abból megfelelő következtetésre jutott, és az anyagi jogszabályoknak megfelelő határozatot hozott. A felperes követelése alapját illetően létrejött különböző okiratokat csatolt, melyek teljes bizonyító erejű magánokiratok, amit az alperes sem tett vitássá és azok ellen kifogást nem emelt. Ezekből megállapítható, hogy a felperes mikor, milyen összegeket adott kölcsön az örökhagyónak, aki azokat mikor és milyen formában adta vissza, továbbá a kereset jogalapjaként szolgáló 2009. augusztus 13. napján kelt kölcsönszerződése milyen összeget biztosított az örökhagyó részére. Kiemelte, hogy az örökhagyó az ügyletek tekintetében elismerő nyilatkozatot tett, melyeket utóbb nem tett vitássá, a szerződéseket nem támadta meg, holott erre életében több hónapja volt. Ugyancsak nem élt az örökhagyó semmilyen kifogással az ingatlanára bejegyzett jelzálogjoggal kapcsolatban, a terhet tudomásul vette, mert pontosan tudta, hogy azok alapja valós. Az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen állapította meg, hogy a felperes

követelése alapjául szolgáló okirat teljes bizonyító erejű, azt a bíróság köteles elfogadni, mert az abban foglalt nyilatkozatot az aláíró személy elfogadta és magára nézve kötelezőnek ismerte el. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat kifogástalanul értékelte és helytállóan állapította meg, hogy az okiratok bizonyító ereje nem dőlt meg.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban az ítéletábra által reá rótt feladatokat maximálisan teljesítette, a kiegészített bizonyítási eljárás alapján a rendelkezésre álló bizonyítékokat megfelelően és részletesen értékelte. Iratellenes az alperesnek az a hivatkozása, miszerint a felperes üzletrész értékesítéséből, illetve árfolyamnyereségéből befolyt jövedelmét az adóhatóság által megküldött iratok nem tartalmazzák, ez nem helytálló. A felperes tételesen, okiratokkal igazolta, hogy az adott időszakban, illetve azt megelőzően milyen anyagi forrásokkal rendelkezett. Az eljárás során beszerzett adóbevallásokon túl csatolta azt a bankkivonatot, amellyel a 2006. évben értékesített **t.-i** ingatlan értékesítéséből származó 70.000.000 forint meglétét igazolta. Okiratot csatolt továbbá annak igazolására, hogy részére 2008. szeptember 4-én 217.210 euró kölcsönt folyósítottak, ami a tárgyi időszakban szintén rendelkezésre állt. A fellebbezés ingatlanvásárlásokkal kapcsolatos hivatkozására tekintettel a felperes utalt arra, hogy házastársával a **h.-i** ingatlan vételét bankhitelből oldották meg, ezért a vásárlás a szerződés kötésekor csak minimális anyagi megterhelést jelentett. Az alperes felsorolásában a d) és e) pontok alatt hivatkozott szerződések felbontásra kerültek, azért azok a felperes számára semmiféle anyagi terhelést nem jelentettek. A f) pontban megjelölt ingatlan tekintetében a felperes már az elsőfokú eljárásban előadta, miszerint nem tud arról, hogy **N.-ben** ingatlant vásárolt, és ennek ellenkezője igazolására az alperes bizonyítási indítvánnyal nem élt. Emellett az alperes által hivatkozott szerződések kívül esnek a peres eljárás által érintett időszakon. A perben kizárólag annak van jelentősége, hogy a szerződés megkötésekor a felperes rendelkezett-e a kérdéses összeggel, amit az eljárás során a banki kivonatokkal megfelelően igazolt.

A fellebbezés alaptalan.

A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a felek által indítványozott bizonyítást lefolytatta. A perben rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte, mérlegelte, a kereset tárgyában hozott érdemi döntése helytálló.

A felperes és az örökhagyó 2009. augusztus 13. napján teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalva, jelzálogjoggal biztosított kölcsönszerződést kötöttek, mely szerint a felperes 100.000.000 forint kölcsönt nyújtott az örökhagyónak. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság indokolását kiegészítve kiemeli, hogy a Pp. 196. § (1) bekezdése szerint a magánokirat az ellenkező bebizonyításáig arra szolgál teljes bizonyítékul, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el. Ebből következően az okirat nem az abban foglalt nyilatkozat tartalmának valóságát, hanem a nyilatkozat megtételét bizonyítja, ezért a magánokirat bizonyító ereje annak bizonyításával dönthető meg, hogy az okirat nem valódi, a nyilatkozó az

abban foglalt nyilatkozatot nem tette meg. Védekezése tartalmából kitűnően az alperes nem az okirat valódiságát, az örökhagyótól származását, hanem kinyilvánított ügyleti nyilatkozata tartalmának valódiságát vitatta, amit az elsőfokú bíróság tévesen tekintett az okirat bizonyító erejének megdöntésére irányuló ellenbizonyításnak. Erre tekintettel, mivel az alperes az okirat valódiságát, az abban foglalt nyilatkozat megtételét nem vitatta, az okirat teljes bizonyító ereje nem dőlt meg.

A kifejtettek alapján téves az alperesnek az a hivatkozása, miszerint azzal, hogy a felperes előadásából kitűnően a kölcsön összegét három részletben folyósította az örökhagyónak, az okirat bizonyító ereje megdőlt, ezáltal a felperest terhelte az adott pénzösszeg átadásának bizonyítása. Az alperesi értelmezéssel szemben a kölcsönszerződés nem tartalmazza, hogy a kölcsön teljes összegét a felperes az okirat keletkezésével egyidejűleg, egy összegben adta át az örökhagyónak. Az okirat bizonyító erejét az örökhagyó aláírása adja, amellyel a kölcsön több részletben való kifizetése ismeretében igazolta annak hiánytalan átvételét.

Téves az alperesnek az a hivatkozása is, miszerint a felperes befektetési céljára tekintettel a kölcsön jogcíme is „megdőlt”. A felperes előadásából kitűnően „befektetés”, azaz haszonszerzés céljából adta a pénzt az örökhagyónak, aki azt oly módon hasznosította, hogy egy megadott időre tőkeigazolás céljából bankszámlán helyezte el, és ezért jutalékot kapott. Azt, hogy a felek között milyen ügylet jött létre, szerződéses kötelezettségük határozza meg. Az okirat tartalmából kitűnően az örökhagyó a felperes által meghatározott időre rendelkezésére bocsátott pénzt köteles volt visszafizetni, melynek teljesítése biztosítékként ingatlanára a felperes javára jelzálogjogot is alapítottak. Ebből következően a felperes és az örökhagyó között létrejött ügylet, tartalma alapján a per elbírálására alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 523. § (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződésnek felel meg.

Az ítéletábra hatályon kívül helyező végzése szerint, az alperesi védekezésre tekintettel vizsgálandó, hogy a felperes rendelkezett, rendelkezhetett-e az okirat szerint kölcsön adott pénzösszeggel. A megismételt eljárásban feltárt jövedelmi, vagyoni viszonyaira vonatkozó bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a felperes rendelkezett az adott nagyságrendű pénzösszeggel. Bankszámláján 2009. április 19-én 108.022.814 forint volt, ezt követően voltak nagy összegű kivételek, de a szintén jelentős jóváírások folytán számlájának egyenlege június 16-án is 78.200.442 forint volt. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemeli az ítéletábra, hogy a felperes, illetve házastársa tételes pénzügyi elszámoltatása kizárt, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte az erre irányuló további bizonyítási indítvány teljesítését.

Mivel az örökös a hagyatéki tartozásért az általa örökölt vagyontárgyakkal felel, marasztalása esetén a végrehajthatóság szempontjából az ítéletnek e vagyontárgyakat tételesen tartalmaznia kell. Ezek felsorolását az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte. Ezért az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a vagyontárgyak tételes megjelölésével kiegészítve hagyta helyben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján. Pervesztességére tekintettel a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint

kötelezte az alperest a felperes részére a másodfokú perköltség, a képviselőségével felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére.

Budapest, 2016. szeptember 22.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.

a tanács elnöke

dr. Hegedűs Mária s.k.

előadó bíró

Véghegy dr. Szabó Zsuzsanna s.k.

bíró

A kiadmány hitelül: Kovács Judit tisztviselő